

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ПЕПЕРУДИТЕ И ЛАЙЛА

chitanka.info

Лайла мразеше пеперуди от малка. Още на двегодишна възраст бягаше от тях. Караха я да изпитва отвращение, страх и погнуса. При всяка среща с тях тичаше в обратна посока с плач, размахвайки ръчички и търсеща спасение в мама или тати.

В началото родителите ѝ си мислеха, че тази фобия постепенно ще отmine и ще спрат паник атаките. За съжаление времето ги опроверга. Страхът нито изчезна, нито намаля. Лайла все така бягаше от пеперудите, пръскаше се с всевъзможни лосиони, когато порасна. Никога не ходи в планината, никога не отиде на море. Живееше в града и там намираще сигурност от летящите гадини. Беше в относителна сигурност — от къщи, в автобуса, на училище и обратно. В годините на юношеството никога не излезе на среща в лятно кино, на разходка в парка, никога не се целува под някое дърво на лунна светлина.

Родителите ѝ се принудиха да продадат кокетната си къща с двор в покрайнините и да вземат апартамент в града. Изхвърлиха всички цветя, за да не привличат пеперудите. Сложиха комарници. Купиха ѝ аквариум с рибки. Лайла много ги обичаше. Нямаха нищо общо с летящите същества, които я ужасяваха. Разноцветни, елегантни и красиви, рибките ѝ си плуваха в аквариума без да се интересуват от нея. Без да искат да кацнат на кожата ѝ и да впият хоботче в тялото ѝ. Фобията ѝ не беше продиктувана от болезнен опит с въпросните насекоми. Както повечето фобии, нейната лепидоптерофобия^[1] бе абсолютно нелогична и необяснима.

Родителите ѝ в началото подхождаха с разбиране, но с времето (и след като голяма част от доходите им заминаха в сметките на различни психотерапевти) започнаха да си мислят, че Лайла преиграва и се лигави. Отношенията им охладняха. Ходеха на почивка без нея. Наемаха скъпоструваща детегледачка, която да стои с нея денонощно, докато те се разхождаха в планината или посещаваха през отпуските си Хавай, Таити, Барбадос, Куба и Тайланд. Господин Талбот — бащата на Лайла, стана вечно намусен и радостта от това, че има дъщеря се замести от досада, заради вечното съобразяване с нея. Хем бяха семейство, хем не бяха заедно в повечето време.

Той почина в нелеп инцидент на работа. Включи принтер в неизправен контакт и напрежението изпържи сърцето му. Лайла не отиде на погребението, а по-късно не стъпи на гроба му, защото имаше прекалено голяма опасност от летящи насекоми. Пеперуди, които

размахват пъстри крила и се опитват да те докоснат, да пропълзят по кожата ти, да настръхнеш, да се обринеш, да те засърби. Дори само при вида на ефирните насекоми тя почваше да се чеше по сгъвката на ръката.

Госпожа Талбот реши да промени това и да продължи да се бори с рядко срещаната фобия на дъщеря си. Намери отнякъде телефона на известен психолог, който работи изключително и само със звезди и медийни личности и се свърза с него. След двучасов разговор бе разказала всичко и бе успяла да уреди час за дъщеря си с него. Можеше да си го позволи след смъртта на мъжа си, заради застраховката, която работодателят му ѝ изплати. Тогава Лайла бе на петнадесет години.

Д-р Хартлийв не ѝ даде големи надежди по телефона, но Джулия Талбот искаше да знае, че е направила всичко за дъщеря си. Така започнаха посещенията на Лайла в кабинета на д-р Хартлийв. Главно заради неизправен контакт.

Така или иначе поне материалното положение на семейството стана по-добро. Вдовицата на г-н Талбот започна да живее нашироко, плахо започна да реди рими, да ходи на приеми и културни събития. Запозна се с бохеми. Понякога ги черпеше, понякога правеше приеми. Позволи си да ги запознае с поетичните си трепети. Те посрещнаха бурно и с възторг плахите ѝ опити в стихоплетството и тя се почувства значима и важна.

Прочетоха някои от творбите ѝ на редовните си сбирки, които правеха в ресторант „Крал Омар“, а тя плати сметката. Същата вечер млад начинаещ художник я покани на танц, замаян от шармантната рокля, лъскавата огърлица и бутилката вино. Малко по-късно я покани в ателието си, защото пожела да я нарисува.

Когато на следната сутрин се прибра вкъщи разрошена и със сенки под очите, вече голямата ѝ дъщеря разбра, че майка ѝ си има любовник. Детето се натъжи. Въпреки че и преди не бе усещала кой знае каква обич и топлина, сега съвсем се отврати от тази жена, чийто съпруг гние в земята, а тя се отдава другиму, забравила семейното огнище и клетвите за вяност.

Двете жени се отчуждиха още повече. Лайла продължаваше да ходи на терапия, а г-жа Талбот на бохемски вечеринки, където все още запазената ѝ плът намираще утешение и тръпка в младите ръце на

гладните артисти. И двете бяха посвоему щастливи и същевременно нещастни.

Лайла замина да учи в друг град. По-малък и по-уютен, но в кампуса беше ужасно. Огромни поляни, градини, множество дървета и цветя, алеи по които трябваше да мине пеша и незащитена, за да посещава лекциите и практиките, заложи в програмата ѝ. Обличаше се с дрехи с дълъг ръкав, с панталони, три четвърти чорапи, слагаше шапки и шалове и със стегнато сърце излизаше всяка сутрин.

Случеше ли се да я докосне случайно пеперуда по лицето, изпадеше в пристъп. Падеше на земята, гърчеше се и се търкаляше. Чешеше докоснатото място и то се зачервяваше, често до кръв. Този ѝ стил на обличане ѝ донесе и позитиви — смятаха я за екстравагантна, защото шала, шапката и обувките ѝ бяха перфектно съчетани и изглеждаха като аксесоари, а не като защитно облекло срещу набези на пеперуди.

Лайла си позволяваше да носи и ръкавици от време на време, но след като чу няколко момичета да се присмиват над „бабешките“ атрибути, спря. Пъхаше ръце в джобовете си и се оглеждаше за омразните насекоми. Видеше ли такова наблизко, ускоряваше крачка или подтичваше, за да го избегне. Това бе трудно с оглед на хаотичната траектория на летене, която се оказваше винаги непредвидима за нея.

Но доста често сякаш привличаше насекомите, които умишлено търсеха контакт с нея. В един момент Лайла започна да си мисли, че е преродено цвете. Не можеше да повярва как пеперудите се стремят да се докоснат до нея и то с риск за живота си. Най-малкото с риск да си счупят крило и повече да не могат да полетят.

Прочете всички книги — справочници и енциклопедии за пеперуди. Смяташе, че за да победиш врага си, трябва да го познаваш много добре. Така или иначе не намери слабост, която да използва срещу тях. Все повече бе обсебена от идеята, че в миналия си живот е била цвете, а след като срещна едно момче, което я увери, че е по-красива от всички цветя на света, тя доби увереност в теорията си. Даже кръсти никове си в социалната мрежа и няколкото форума, които посещаваше, Water Lily — Водна лилия, заради сходството в звученето на Лайла и Лили.

А момчето, което я нарече красива се казваше Стан. Срещна го в края на втори курс. Едър, мускулест и с леко ъгловато лице, той дойде

в нейния поток от университет в Шотландия. Когато влезе и сивите очи на Лайла го срещнаха, нещо трепна в сърцето ѝ. Пърхане на пеперуди. Тя мразеше това клише, но в случая тези пеперуди ѝ донесоха на крилете си топло чувство на любов.

Стан също забеляза слабото, даже кльоцаво момиче, с бяла като мляко кожа, гълъбовосиви очи, права, къса кестенява коса, което нервно се оглеждаше, щом излезеше от сградата.

Един ден я заговори умишлено. Срещна я на стълбите и я попита дали има сборник със стиховете на Робърт Бърнс. Имал всички стихосбирки, но бил си забравил неговите в родната Шотландия.

Лайла се усмихна смутено. Никога не се бе срещала с мъж и говорила за поезия с такъв. В объркването си направо го покани, за да му даде своята книга, което — по-късно си помисли — бе доста лековато.

Двамата вървяха заедно. Говореха си за литература, поезия, после за живота в университета. Лайла забрави да се оглежда за пеперуди. След като стигнаха пиха чай, момичето му даде четири книги, а когато новодошлия студент излезе, постоя облегната на вратата и затворила очи. Приятна топлина се бе разляла по тялото ѝ. Когато повдигна клепки, очите ѝ искряха, а сърцето ѝ биеше по-силно.

Лайла не можа да заспи до късно, а когато заспа, сънува Стан. Двамата тичаха по слънчева поляна. Смееха се. Птички пееха в дърветата, а около тях летяха пеперуди. Те кацаха върху нея, а тя им се смееше и се радваше като дете на пъстрите им крила. Нямаше болка, нямаше страх, нямаше сърбеж.

Когато се събуди се стресна. Нима не бе цвете? Нима трябваше да спре да се пази? Не! Трябваше винаги да се пази от тях.

Следващите дни двамата се срещаха редовно, случайно или не. Ту на алея, ту на път за стола, ту в библиотека. Една вечер Стан я докосна плахо по ръката. Тя му се усмихна окуражително и той я хвана. Вървяха, онемели от щастие. На вратата ѝ той допря леко устни до нейните. Лайла имаше чувство, че ще припадне. За първи път изпитваше чувството на любов. Спа с усмивка, докато започна сънят.

Намираще се в стая, в непрогледна тъмнина. Лежеше на легло, което бе меко и топло, но усещаше мрака около себе си —

заплашителен и влажен. Чу странен шум, който ту се засилваше, ту замираще. Ту се засилваше, ту замираще. Въртеше се в опит да стане или да се огледа, но макар и да не бе вързана, не успяваше да помръдне.

Тогава усети нещо на ръката си. Извика. Нямахте как да види, но чувстваше, че това е пеперуда. Огромна пеперуда с дебело телце и тежки от прашец крила. След малко усети друга. Трета. Ето четвърта. Пета. Десета. Стотна...

Хиляди крила шумяха около нея и сипеха фин прашец, блъскаха се една в друга, в нея, а тя пицеше. Пеперудите кацах по цялото ѝ тяло и отлитаха. Представяше си как я докосват със смукалцата си и сякаш взимаха част от нея. Усещаше болка. Усещаше как я разкъсват, а в раните ѝ снасят яйцата си, от които с невероятна скорост се люпеха ларви.

Извика, когато почувства как в корема ѝ, от ларвите излизат милиони малки пеперуди с люспести крилца, които я режат при всяко докосване като с ножове.

Събуди се и отметна чаршафа. Видя петна по цялото си тяло, сякаш разноцветен прашец я е покрил. С писък скочи и изтича навън. Без да осъзнава какво прави, отиде и потропа на вратата на стаята на Стан.

Когато я видя в това състояние, той я прегърна през рамото, успокоява я до изгрев-слънце, после направи чай, в който сипа ром. Остави я в стаята си и отиде на лекции.

Лайла спа цял ден, а когато Стан се прибра, беше готова да му признае всичко. Разказа му за фобията си, как се чувства, колко я е страх. Призна му за чувствата си и той я прегърна и целуна продължително.

Лайла се отпусна в ръцете му. Искаше ѝ се да я люби. Да бъде с мъж за първи път в живота си. Подкани го, но той ѝ предложи друго. Да излязат като залезе слънцето и да отидат в гората. Там сред дърветата, природата и под луната да правят любов. По това време няма пеперуди, каза ѝ Стан. Така според него ще се излекува и от лепидоптерофобията си.

Лайла изтръпна за момент, но бе твърдо решила да се превърне в жена тази нощ.

Излязоха хванати за ръце. Отидоха на затънтена горска полянка. Двамата сплетоха пръсти. Целуваха се дълго. После бавно се освободиха от дрехите си, така както ларвата се измъква от временната си обвивка. Лайла тръпнеше под ласките на момчето. Стоновете на удоволствие се носеха над полянката...

Тогава тя видя пеперудите. Десетки нощни пеперуди, които идваха, примамени от сплетените бели тела. Изпищя и се задърпа. Погледна Стан, който беше над нея, залепил устни на коремчето ѝ. Той бавно надигна глава. Лицето му беше пепелявосиво. Очите огромни и черни. Като на пеперуда. От гърба му с размах се разпънаха сиви криле, които посипаха пращец по нея, така че тя се задави и разкиха. Викът се изтръгна от гърлото ѝ и заглъхна в горите. Сълзите в очите ѝ попречиха да види съвсем ясно пълната метаморфоза. Единственото, което усети, бе смукалцето на нощната пеперуда, която се впила в нея в търсене на храна. Болката премина в агония, която облада тялото ѝ, а след това и съзнанието ѝ.

Човешкото ѝ тяло губеше същността си и бавно се превръщаше в цвете. Полузаровено в пръстта, то отдаваше соковете си на почвата, а там, където до скоро беше коремът ѝ, напъпваше бял цвят. Той бързо израсна и се разтвори. Една пеперуда се насочи към него. Венчелистчетата трепнаха в ням писък.

[1] Лепидоптерофобия — страх от пеперуди, молци и други летящи насекоми. В някои случаи и от птици. — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.